de oogen dieper komen te liggen. (Bij de meeste koppen worden de wenkbrauwen bruin of blauw geschminkt, omdat de oogen meer uitdrukking daardoor krijgen). Over het geheele gelaat strooit De Vries nu wit poeder en gereed is de kop. Hij stelt zich voor het toestel, zet zijn type nog wat scherper door mimiek : Hij trekt zijne lippen naar beneden en knijpt het linkeroog wat toe. Als men zulk een mensch in den Haarlemmerhout ontmoet, dan gelooft men stellig dat Nurks weer uit den doode is opgestaan.

Foto No. 3 geeft u eene tegenstelling van No. 2 te zien : Een heele vroolijke meneer, een tikje ondeugend, laat ons zeggen een man uit de provincie, die eens in de stad komt om de blommetjes wat buiten te gaan zetten — o heel in 't fatsoenlijke : Stelt u gerust.

Eerst wordt de vorige kop afgeschminkt.

Dat gaat zóó : Het gelaat wordt met vaseline of met boter bestreken en afgewreven met een doek.

Met water krijgt men den schmink niet weg.

De grondkleur is nu donkerbruin, vermengd met wijnrood, hetgeen vroolijkheid aanduiden moet.

Ook schijnt de kop daardoor heel dik geworden.

Wijnrood wordt ook op de wenkbrauwen gelegd. Zwart op de oogharen.

De kleine oogen kijken heel ondeugend nu. De lip dik aangevuld met rood, waardoor deze wat zinnelijk wordt, van een mensch, die genotzuchtig is. De gezichtslijnen, die iets naar boven loopen, zijn eveneens wijnrood.

De voorhoofdslijnen zijn horizontaal en niet gebogen: Deze man, die 't leven vroolijk opneemt fronst het voorhoofd immers niet.

Met een lijmstof : mastik, vermengd met

De notaris.

De grondkleur is geel, waardoor de kop al dadelijk die van een verloopen en hongerig man schijnt.

Daar door heen blauw. Nòg ellendiger en vervallener wordt de kop nu.

De baard is van wit haar met blauw besmeerd, om 't smerige goed uit te doen komen.

Daardoor nog rood. En een ander deel van den baard is van bruin haar. Een vale pruik. De neus is wijnrood, want Haps is niet bepaald vies van jenever. Wijnroode stippen op 't gelaat, want Haps is van de pokken geschonden. Op de kap van de pruik staan nog wijnroode strepen en blauwe kronkels, onder den neus blauw, in de ooghoeken wat wit, want de oogen tranen.

Vóór 't toestel trekt De Vries de ééne lip scheef, het hoofd brengt hij naar voren en hij buigt het, gelijk armoedzaaiers, bezwaard door den last des levens, plegen te doen. Het linkeroog wordt half toegeknepen.

Deze zes koppen werden door den vaardigen acteur in anderhalf uur gemaakt. Zij zijn van het leven afgekeken.

En wat is het wezen van tooneelspelen, ja van kunst in het algemeen, anders dan het beluisteren van het leven met organen, fijner dan die van gewone menschen zijn? Maar dit is slechts beeldspraak.

EDMOND VISSER.

Daar dit artikel uitsluitend de Grimeerkunst behandelt, verzochten wij den heer De Vries, zich bij de verschillende rollen ook niet te verkleeden; de indruk op den beschouwer wordt zoodoende enkel en alleen door de verandering van de gelaatsuitdrukking verkregen. Bij het bezien der foto's kunnen de lezers met de hand het jasje bedekken.

De apache.

De kinpunt wit, waardoor 't gezicht langer schijnt. Onder den neus wat rood, hetgeen jonger maakt. De bovenlip wordt belegd met wijnrood, waardoor die dunner schijnt. De Vries behoudt hierbij zijn eigen haar, dat hij warrig maakt. Hij houdt den mond geopend, heel even komt de tong te zien. Het linkeroog heeft hij eenigszins toegeknepen. De oogen zijn door de oogleden half bedekt.

Wee hem, die dezen Luc ontmoet in den duisteren nacht. Foto No. 6 toont ons den graaf De Grancé uit „Pro Domo" als hij vóór de rechtbank staat. Een Fransch edelman is van hem gemaakt. De sik is met mastik geplakt, dan keurig met de schaar gefatsoeneerd. De baard is bijgeteekend met blauw, met wit vermengd, omdat hij vrij bejaard is, de graaf De Grancé. Het schijnt nu of die baard dun geknipt is.

De knevel is uit een plok los haar gemaakt en netjes gefriseerd.

De neusstreep is blauw, hetgeen iets aristocratisch aanduidt. De lip is rood gemaakt, waardoor die sterker uitkomt. Het eigen haar is wit gepoederd.

De oogplooien toonen ouderdom.

Hij houdt het hoofd hooggeheven, de oogen zijn wijdgeopend. Trotsch staat hij daar, trotsch maar met ingehouden smart.

De laatste foto is de bedelaar Haps, een rol door Louis de Vries gespeeld in het stukje, getiteld : „Het tehuis voor dakloozen", een geestig ding. Er is geen haveloozer man denkbaar dan deze Haps.

De graaf De Grancé.

ether worden aan weerskanten oorlapjes aangebracht, van haar gemaakt. Deze oorlapjes vormt De Vries van een vormloos haargedoetje. Ziezoo, de kop is klaar.

De tooneelspeler zet z'n gelaat in breeden lach, laat. in letterlijken zin, z'n tanden zien en knijpt de beide oogen dicht. Als ge dezen pretmaker ziet, is uw dag goed gemaakt.

Nu krijgen we op foto No. 4 een deftig man.

Stellen wij ons als het type van een deftigerd een betrekkelijk bejaarden notaris voor. De Vries zet een bruine pruik op, die hij wit bepoedert.

Het haar is nu peper en zout van kleur.

Onder de oogen wordt zwart, aan de wenkbrauwen blauw en zwart gelegd. Dat zijn statige kleuren.

Omdat de notaris niet meer zoo jong is, wordt er wat wit door 't blauw en zwart gemengeld.

De voorhoofd- en de gezichtslijnen weer wijnrood.

Nu wordt de pruik deftig gekapt. Oorlappen worden aangelijmd. De mimiek is : lippen recht van lijn, hetgeen iets plechtigs en iets strengs geeft aan 't gelaat, en de oogen wijd geopend, hetgeen trots aanduidt.

In foto No. 5 krijgen wij een zeer ondeftig man, een apache. De kop van Luc Martinet is gemaakt, de hoofdrol in het éénbedrijvig griezelstukje „Lui", dat De Vries vroeger met veel succes gespeeld heeft.

De grondkleur is nu wit, de z. g. dameskleur. De oogharen en wenkbrauwen zwart, bijna rechtlijnig.

Ook op de oogleden wordt een laag zwart gelegd, waardoor de oogen diep te liggen komen. Door 't blauw-zwart op de kaken ziet men, dat deze kerel den barbier niet veel geld verdienen laat.

De bedelaar Haps.

De Omgekeerde Wereld

Hebt u wel eens ooit van uw leven gehoord, gewaardeerde lezeressen en lezers — ooit van uw leven, dat de deugd gestraft werd? Dat hebt u nóoit, en dat gebeurt ook nooit, en dat is maar goed ook. De deugd dient hoe ook en wanneer ook, en onder welke omstandigheden ook, beloond te worden..

Daar gaat geen aardappel van af. En het is juist daarom, dat de geschiedenis, welke ik u vertellen ga, me eigenlijk wat .... wat zwaar op de maag ligt. Want de held van mijn geschiedenis (tusschen haakjes heelemaal geen held) ondervond aan den lijve de straf voor zijn beproefde deugd, terwijl . . . maar neen, zoo min als de meer ouderwetsche schrijvers zal ik op mijn verhaal vooruitloopen".

Ik begin dus. En ik zal u zoo langs mijn neus weg wat je noemt, den gang van de — bereidt u voor — een beetje akelige gebeurtenissen verhalen, die — ik leg daarop al dadelijk een eed af — waar gebeurd zijn. Dus geen maar zoo uit de lucht, of uit iets anders, gegrepen verhaaltje, maar een feit, een wis en zeker feit, van het begin tot het einde.

David Radelaar handelde onder de firma Radelaar & Zoon, hoewel er in zijn woning geen schaduw zelfs van een zoon te bekennen was.

Zelfs geen dochter zou men er met den besten wil van de wereld hebben ontdekt, en dit alles vanwege het